

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 130.390 van 20 april 2004
in de zaak A. 102.916/X-10.245.**

In zake : de n.v. VERMOBO,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. MAES,
kantoor houdende te 3500 HASSELT,
Sint-Truidersteenweg 10

tegen :

het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat Chr. LEMACHE,
kantoor houdende te 3800 SINT-TRUIDEN,
Tongersesteenweg 60.

DE RAAD VAN STATE, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. VERMOBO op 5 april 2001 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 1 februari 2001 van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media houdende verwerping van haar beroep tegen het besluit van 25 mei 2000 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg waarbij haar de regularisatievergunning wordt geweigerd voor bureaus, een pergola, de verhardingen voor de inrit, de parkeerplaatsen en de reliëfwijzigingen bij een bestaande woning gelegen te Leopoldsburg, Beverlostraat 19, op een perceel kadastraal bekend Sectie B, nr. 81 f;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur A. EYLENBOSCH;

Gelet op de beschikking van 30 december 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 11 december 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 februari 2004;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat N. TESSEUR die, loco Advocaat R. MAES verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat P. NISEN die, loco Advocaat Ch. LEMACHE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoekster op 8 november 1999 de regularisatievergunning aanvraagt voor bureaus, een pergola, de verhardingen voor de inrit, de parkeerplaatsen en de reliëfwijzigingen bij een bestaande woning gelegen te Leopoldsburg, Beverlostraat 19, op een perceel kadastraal bekend Sectie B, nr. 81 f; dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Leopoldsburg op 8 februari 2000 de regularisatievergunning weigert; dat verzoekster op 15 februari 2000 beroep instelt tegen deze weigeringsbeslissing bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg; dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg op 25 mei 2000 beslist het beroep niet in te willigen; dat verzoekster op 20 juni 2000 beroep instelt tegen deze weigeringsbeslissing bij de Vlaamse minister bevoegd voor de Ruimtelijke Ordening; dat de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media op 1 februari 2001 beslist het beroep niet in te willigen; dat dit het thans bestreden besluit is; dat niet wordt betwist dat het in artikel 158, § 2, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna : D.R.O.) bedoelde certificaat niet werd opgesteld;

Overwegende dat verzoekster met betrekking tot haar belang bij het beroep in haar laatste memorie uiteenzet wat volgt :

"(Het) certificaat (zoals bedoeld in artikel 158, § 2, D.R.O.) wordt opgesteld door de stedenbouwkundige inspecteur en bevestigt de betaling van een transactiesom en de aanvraag van de regularisatievergunning.

Het initiatief voor het sluiten van administratieve transactie berust uitsluitend bij de stedenbouwkundige inspecteur (...).

De decreetgever heeft immers de bevoegdheid om een vergelijk voor te stellen rechtstreeks en op uitsluitende wijze toegekend aan de stedenbouwkundige inspecteur.

Normaal gezien moet de vergunningverlenende overheid de aanvrager doorverwijzen naar de stedenbouwkundige inspecteur en de regularisatieaanvraag niet behandelen in afwachting van het standpunt van deze laatste over de mogelijkheid tot het stellen van een vergelijk.

(...)

Desondanks heeft de vergunningverlenende overheid verzoekster niet doorverwezen naar de stedenbouwkundige inspecteur en heeft zij integendeel de regularisatieaanvraag wel degelijk behandeld.

Vermits verzoekende partij geen voorstel tot vergelijk ontvangen heeft van de stedenbouwkundige inspecteur, noch doorverwezen ernaar door de vergunningverlenende overheid kan dit ook niet tegen haar gebruikt worden (...). De onontvankelijkheid van de procedure zou in dit geval immers te wijten zijn aan de nalatigheid van de overheid of de stedenbouwkundige inspecteur zelf en niet aan verzoekende partij.

Het weigeringsmotief in de bestreden beslissing bestaat trouwens niet uit een gebrek aan certificaat.

Uit het feit dat het ontbreken van een certificaat niet te wijten is (aan) verzoekster doch aan de overheid of de stedenbouwkundig inspecteur en er in de bestreden beslissing geen gebrek aan certificaat wordt aangehaald, volgt dat verzoekster wel degelijk beschikte over het nodige belang op het ogenblik van het instellen van de vordering.

(...)

Op heden is een voorafgaand certificaat (...) zelfs niet meer vereist zodat het volstrekt in strijd (is) met het gelijkheidsbeginsel en daarenboven onbillijk zou zijn om de vordering van verzoekster onontvankelijk te verklaren, daar waar de vordering van partijen die een verzoekschrift tot annulatie na de inwerkingtreding van voormelde bepaling hebben ingediend wel onontvankelijk zou verklaard worden.

Dit geldt eens te meer daar ingeval van vernietiging van het bestreden besluit de vergunningverlenende overheid niet verplicht is om de vergunning opnieuw te weigeren wegens het ontbreken van het certificaat, gezien de gewijzigde wetgeving.

Verzoekster getuigt dan ook van voldoende en actueel belang om haar verzoek te handhaven.";

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie repliceert als volgt :

"De artikelen 158 en 159 van het (D.R.O.) dewelke op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift van toepassing waren, bepalen uitdrukkelijk dat geen regularisatievergunning meer kan worden verleend zonder voorafgaandelijke opstelling van een certificaat waarin de betaling van de tran(s)actiesom en de aanvraag van de regularisatievergunning bevestigd worden.

De beslissende overheid heeft aldus een gebonden bevoegdheid vermits zij geen regularisatievergunning kan verlenen zonder voormeld certificaat.

Aangezien voormeld certificaat op het ogenblik van het indienen van het annulatieverzoek niet beschikbaar was, kon de verzoekende partij zich op dat ogenblik niet beroepen op het rechtens vereiste belang bij de gevraagde vernietiging.

De verzoekende partij voert aan dat het initiatief voor het afsluiten van een administratieve transactie uitsluitend bij de stedenbouwkundige inspecteur berust en dat deze geen voorstel tot vergelijk heeft gedaan zodat het ontbreken van voormeld certificaat niet tegen haar zou kunnen gebruikt worden.

Er is echter geen verplichting van de overheid om tot transactie over te gaan. Bovendien kan de stedenbouwkundige inspecteur slechts onder bepaalde voorwaarden een administratieve transactie voorstellen.

(...)

1. De verzoekende partij ging over tot de bouw van bureelruimten, een pergola en een parking (=het uitvoeren van werken waar een vergunning voor vereist is want het betreft de oprichting van vaste inrichtingen en het doorvoeren van een reliëfwijziging); aldus zijn de voorwaarden om tot een administratieve transactie over te gaan niet voldaan!

2. Zelfs indien de verzoekende partij wel onder de voorwaarden zou vallen (quod non), dan nog is het niet alleen de stedenbouwkundige inspecteur die het initiatief kan nemen doch hij dient dit te doen in overleg met en met toestemming van de vergunningverlenende overheid, hetzij het college van burgemeester en schepenen;

3. Tenslotte, het is geen verplichting voor de stedenbouwkundige inspecteur om een administratieve transactie voor te stellen; hij kan dit doen.

(...)

Het feit dat voormelde artikelen 158 en 159 ondertussen vervangen zijn bij decreet dd. 08/03/2002 waardoor het voorhanden zijn van voormeld certificaat niet langer vereist is, heeft niet tot gevolg dat de verzoekende partij alsnog het vereiste (b)elang zou verwerven, vermits het belang aanwezig moet zijn bij het instellen van het beroep.";

Overwegende dat het bestreden besluit de weigering van een regularisatievergunning betreft; dat krachtens artikel 159, eerste lid, D.R.O. zoals het van toepassing was op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring, een regularisatievergunning slechts kon worden verleend na het opstellen van het certificaat bedoeld in artikel 158, § 2, D.R.O.; dat niet blijkt dat op dat ogenblik aan de door voornoemd artikel 159, eerste lid, D.R.O. opgelegde voorwaarde was voldaan; dat de artikelen 158 en 159 D.R.O. niet inhouden dat de verwerende partij de procedure tot vergelijk moet doorlopen en derhalve de beslissing ter zake van de stedenbouwkundig inspecteur moet afwachten alvorens in beroep te beslissen een aanvraag tot regularisatievergunning niet in te willigen; dat de argumentatie van de verzoekende partij in haar laatste memorie dat "het weigeringsmotief in de bestreden beslissing (niet) bestaat (...) uit een gebrek aan certificaat", niets afdoet aan de vaststelling dat de verzoekende partij op het ogenblik van het instellen van de vordering tot nietigverklaring niet over het vereiste certificaat beschikte; dat aldus de bevoegde vergunningverlenende overheid de gevraagde regularisatievergunning moest weigeren omdat de alsdan geldende dwingende bepaling van artikel 159, eerste lid, tweede zin, D.R.O. zich ertegen verzette dat de regularisatievergunning werd verleend zo het vereiste certificaat niet voorlag; dat verzoekster derhalve op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring geen belang had bij de vernietiging van het bestreden besluit; dat,

aangezien een verzoeker reeds moet doen blijken van het rechtens vereiste belang op het ogenblik van het instellen van het beroep, de omstandigheid dat de aangehaalde regelgeving op het ogenblik van het sluiten der debatten was vervangen, derwijze dat het voorleggen van een certificaat niet langer is vereist voor het verkrijgen van een regularisatievergunning, niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij hierdoor het vereiste belang bij het beroep verwerft; dat de exceptie van de verwerende partij gegrond is; dat het beroep niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig april 2004, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.